

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

การวิจัยเรื่อง มาตรการทางกฎหมายในการป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นुकคตสูญหาย ซึ่งบัญญัติอยู่ในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นुकคตสูญหาย พ.ศ. 2565 พบว่ายังมีข้อบกพร่องบางประการ ผู้วิจัยจึงนำมาศึกษาวิเคราะห์ ได้ข้อสรุปและข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1) ปัญหาเกี่ยวกับบุคคลที่กระทำแทนเจ้าหน้าที่รัฐในความผิดฐานกระทำทรมาน กระทำ การที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรมหรือย่ำยีศักดิ์ศรี หรือกระทำให้นुकคตสูญหาย

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมาน และการกระทำให้นुकคตสูญหาย พ.ศ. 2565 กำหนดการกระทำความผิดโดยเจ้าหน้าที่รัฐไว้ 3 ฐานความผิดได้แก่ ความผิดฐานกระทำทรมาน ตามมาตรา 5 ความผิดฐานกระทำการที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรี ความเป็นมนุษย์ ตามมาตรา 6 และความผิดฐานกระทำให้นुकคตสูญหาย ตามมาตรา 7

อย่างไรก็ตาม บทบัญญัติดังกล่าวบัญญัติความผิดไว้เฉพาะที่เป็นการกระทำของเจ้าหน้าที่รัฐเท่านั้น อาทิ มาตรา 5 ได้บัญญัติไว้ความว่า “ผู้ใดเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำด้วย ประการใดให้ผู้อื่นเกิดความเจ็บปวด หรือความทุกข์ทรมานอย่างร้ายแรงแก่ร่างกายหรือจิตใจ เพื่อ วัตถุประสงค์อย่างหนึ่งอย่างใด...” มาตรา 6 บัญญัติไว้ว่า “ผู้ใดเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐลง โทษหรือ กระทำด้วยประการที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์...” และมาตรา 7 ความว่า “ผู้ใดเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐควบคุมตัว หรือลักพาบุคคลใด...” เป็นต้น

บทบัญญัตินี้ดังกล่าวเน้นการกระทำของเจ้าหน้าที่ของรัฐเท่านั้นแต่ไม่ได้กล่าวถึง การกระทำความผิด โดยผู้กระทำการแทนเจ้าหน้าที่รัฐหรือกระทำโดยได้รับการยุยง ส่งเสริม หรือ ยินยอมโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐเอาไว้แต่ประการใด จึงอาจกลายเป็นช่องว่างของกฎหมายที่เจ้าหน้าที่ ของรัฐหลีกเลี่ยงการกระทำความผิดกฎหมายโดยให้บุคคลอื่นเป็นผู้กระทำความผิดแทนได้

ผู้วิจัยจึงเห็นว่า สิทธิมนุษยชนเป็นสิทธิที่ไม่อาจถูกพรากไปจากบุคคลใด การทรมาน และการถูกบังคับให้สูญหาย มีความเกี่ยวข้องกับศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ซึ่งมีที่มาจากสิทธิมนุษยย์ ได้ปฏิบัติต่อมนุษย์ด้วยกันในลักษณะการลดทอนศักดิ์ศรี ซึ่งควรได้รับการคุ้มครองอย่าง กว้างขวางที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ โดยบุคคลที่กระทำความผิดไม่จำเป็นต้องจำคุกอยู่เพียงเป็น

เจ้าหน้าที่ของรัฐเท่านั้น แต่ควรเป็นการกระทำของบุคคลใดก็ตามที่กระทำการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของรัฐ โดยรัฐหรือเจ้าหน้าที่รัฐมีส่วนร่วมรู้เห็น ให้ความยินยอม หรือยุบส่งเสริม ไม่ว่าจะการกระทำนั้นเป็นการดำเนินการตามกฎหมายหรือไม่ก็ตาม ทั้งนี้ เพื่อให้การคุ้มครองบุคคลตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565 เป็นไปอย่างกว้างขวาง

2) ปัญหาเกี่ยวกับข้อต่อสู้ในกระบวนการพิจารณาว่าเป็นการกระทำตามคำสั่ง

มาตรา 12 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565 กำหนดไว้ว่า พฤติการณ์พิเศษใดๆ ไม่ว่าจะ เป็นภาวะสงครามหรือภัยคุกคามที่จะเกิดสงคราม ความไม่มั่นคงทางการเมืองภายในประเทศ หรือสถานการณ์ฉุกเฉินสาธารณะอื่นใด ไม่อาจนำมาอ้างเพื่อให้การกระทำ ความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย

บทบัญญัติข้างต้นกำหนดให้การกระทำดังต่อไปนี้ ไม่อาจนำมาอ้างเพื่อให้การกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย อาทิ พฤติการณ์พิเศษในภาวะสงคราม หรือภัยคุกคามที่จะเกิดสงคราม ความไม่มั่นคงทางการเมืองภายในประเทศ สถานการณ์ฉุกเฉินสาธารณะอื่นใด ทั้งนี้ มีการบัญญัติเพื่อเอาผิดต่อผู้บังคับบัญชาในกรณีที่ทราบได้ว่าผู้ได้บังคับบัญชาซึ่งอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของตนจะกระทำความผิดตามมาตรา 35 มาตรา 36 มาตรา 37 หรือมาตรา 38 และ ไม่ดำเนินการที่จำเป็นและเหมาะสมเพื่อป้องกันหรือระงับการกระทำความผิด หรือไม่ดำเนินการหรือส่งเรื่องให้ดำเนินการสอบสวนหรือดำเนินคดีตามกฎหมาย ต้องระวางโทษกึ่งหนึ่งของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น แต่มิได้กล่าวถึงกรณีผู้ได้บังคับบัญชาอ้างว่าได้กระทำผิดไปอันเนื่องจากการกระทำตามคำสั่งผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอาจปฏิเสธได้แต่ประการใด

ตามแนวคิดเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุคคลสูญหายพบว่า สิทธิมนุษยชนส่วนใหญ่สามารถถูกจำกัดได้ หากการจำกัดนั้นเป็นไปเพื่อปกป้องประโยชน์สาธารณะ ซึ่งอาจจะทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐบางส่วนเห็นว่า การกระทำความผิดฐานใดๆ ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565 หากเป็นไปเพื่อประโยชน์สาธารณะ เจ้าหน้าที่ของรัฐสามารถกระทำได้ โดยจำกัดสิทธิของบุคคลที่กระทำความผิดจากการคุ้มครองตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565 อย่างไรก็ตามภายใต้แนวคิดเกี่ยวกับสิทธิที่ไม่อาจถูกพักใช้ได้นั้น เห็นว่า สิทธิบางประการเป็นสิทธิที่ไม่อาจถูกพักใช้ได้ โดยเฉพาะสิทธิที่เป็นอิสระจากการทรมาน และการประติบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรมหรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงเห็นว่า เพื่อให้บทบัญญัติของกฎหมายไทย สอดคล้องกับอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการคุ้มครองบุคคลทุกคนจากการหายสาบสูญโดยถูกบังคับ และแนวคิดเกี่ยวกับสิทธิที่ไม่อาจถูกพักใช้ได้ ดังที่ได้กล่าวไปข้างต้น ควรมีการบัญญัติให้ผู้กระทำความผิดฐานกระทำทรมาน ตามมาตรา 5 การกระทำความผิดฐานกระทำที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรมหรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือกระทำความผิดฐานทำให้บุคคลสูญหาย จะอ้างว่าเป็นการปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาเพื่อให้ตนเองพ้นผิดหรือใช้เป็นเหตุบรรเทาโทษมิได้ ซึ่งการบัญญัติกฎหมายเพิ่มเติมในลักษณะดังกล่าว นอกจากจะทำให้กฎหมายมีความชัดเจน สอดคล้องกับอนุสัญญาระหว่างประเทศ แล้ว ยังอาจช่วยให้ผู้ได้บังคับบัญชากล้าที่จะปฏิเสธ หรือคัดค้านคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายของผู้บังคับบัญชา อันเป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้ตกเป็นผู้ต้องสงสัย หรือผู้ต้องหาเพิ่มขึ้น ที่จะไม่ถูกกระทำทรมาน หรือการประเดิบัติที่โหดร้าย หรือถูกบังคับให้สูญหาย เนื่องจากกฎหมายมีความชัดเจนว่าหากผู้ได้บังคับบัญชาได้กระทำการ สิ่งหนึ่งสิ่งใดภายใต้คำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายของผู้บังคับบัญชา ตนเองก็ไม่อาจอ้างเหตุใดๆ ที่จะพ้นผิดจากการกระทำความผิดที่ตนเองกระทำนั้นได้

2) ปัญหาเกี่ยวกับการกระทำความผิดที่ผู้นั้นได้รับโทษตามคำพิพากษาของศาลในต่างประเทศ

มาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565 กำหนดไว้ว่า ผู้ใดกระทำความผิดฐานกระทำทรมานตามมาตรา 5 ความผิดฐานกระทำที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ตามมาตรา 6 หรือความผิดฐานกระทำให้นุคคลสูญหายตามมาตรา 7 นอกราชอาณาจักร ต้องรับโทษในราชอาณาจักรตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ โดยให้นำความในมาตรา 10 แห่งประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับด้วยโดยอนุโลม

ทั้งนี้ มาตรา 10 แห่งประมวลกฎหมายอาญา บัญญัติไว้ว่า ผู้ใดที่กระทำความผิดนอกราชอาณาจักร หากได้มีคำพิพากษาของศาลในต่างประเทศอันถึงที่สุดให้ปล่อยตัวผู้นั้น หรือศาลในต่างประเทศพิพากษาให้ลงโทษและผู้นั้นได้พ้นโทษแล้ว ห้ามมิให้ลงโทษผู้นั้นในราชอาณาจักรเพราะการกระทำนั้นอีก และหากผู้ต้องคำพิพากษาได้รับโทษสำหรับการกระทำนั้นตามคำพิพากษาของศาลต่างประเทศมาแล้ว แต่ยังไม่พ้นโทษ ศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเพียงใดก็ได้ หรือจะไม่ลงโทษเลยก็ได้ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงโทษที่ผู้นั้นได้รับมาแล้ว

บทบัญญัติข้างต้น กล่าวถึงกรณีที่ผู้กระทำความผิดฐานกระทำทรมาน ความผิดฐานกระทำที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรมหรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือความผิดฐานกระทำให้

บุคคลสูญหายโดยการถูบบังคับ กรณีที่กระทำนอกราชอาณาจักร หากถูกลงโทษโดยคำพิพากษาของศาลแล้ว จะลงโทษบุคคลดังกล่าวในการกระทำเดียวกันในราชอาณาจักรอีกมิได้ แต่พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565 กลับมิได้กล่าวถึงหลักเกณฑ์กรณีการกระทำความผิดในราชอาณาจักร แต่ผู้นั้นได้รับโทษตามคำพิพากษาของศาลในต่างประเทศมาแล้วทั้งหมดหรือบางส่วนเอาไว้แต่ประการใด

ผู้วิจัยจึงเห็นว่า เพื่อให้การคุ้มครองแก่บุคคลที่กระทำความผิดตามหลักมนุษยชน ที่ได้รับรองไว้ในกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ซึ่งประเทศไทยเป็นภาคี จึงควรมีการบัญญัติหลักเกณฑ์เกี่ยวกับหลักการห้ามดำเนินคดีสองครั้งสำหรับการกระทำความผิดเพียงครั้งเดียว ในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565 ให้ครอบคลุมทั้งการกระทำความผิดในราชอาณาจักรและนอกราชอาณาจักร โดยนำหลักเกณฑ์ตามมาตรา 11 แห่งประมวลกฎหมายอาญาของไทยมาใช้เป็นแนวทางในการบัญญัติกฎหมายดังกล่าว

5.2 ข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง มาตรการทางกฎหมายในการป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุคคลสูญหาย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1) ปัญหาเกี่ยวกับบุคคลที่กระทำแทนเจ้าหน้าที่รัฐในความผิดฐานกระทำทรมาน กระทำการที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรมหรือย่ำยีศักดิ์ศรี หรือกระทำให้นุคคลสูญหาย

(1) ผู้วิจัยขอเสนอให้มีมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมาน และการกระทำให้นุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565 จากเดิมบัญญัติไว้ว่า

มาตรา 5 ผู้ใดเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำด้วยประการใดให้ผู้อื่นเกิดความเจ็บปวดหรือความทุกข์ทรมานอย่างร้ายแรงแก่ร่างกายหรือจิตใจ เพื่อวัตถุประสงค์อย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

- (1) ให้ได้มาซึ่งข้อมูลหรือคำรับสารภาพจากผู้ถูกกระทำหรือบุคคลที่สาม
- (2) ลงโทษผู้ถูกกระทำเพราะเหตุอันเกิดจากการกระทำหรือสงสัยว่ากระทำของผู้นั้นหรือบุคคลที่สาม
- (3) ข่มขู่หรือขู่เชิญผู้ถูกกระทำหรือบุคคลที่สาม
- (4) เลือกปฏิบัติไม่ว่ารูปแบบใด

ผู้นั้นกระทำความผิดฐานกระทำทรมาน

โดยใช้ถ้อยคำต่อไปนี้แทน

มาตรา 5 ผู้ใดเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือกระทำการแทนเจ้าหน้าที่ของรัฐได้กระทำด้วยประการใดให้ผู้อื่นเกิดความเจ็บปวดหรือความทุกข์ทรมานอย่างร้ายแรงแก่ร่างกายหรือจิตใจเพื่อวัตถุประสงค์อย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

- (1) ให้ได้มาซึ่งข้อมูลหรือคำรับสารภาพจากผู้ถูกกระทำหรือบุคคลที่สาม
- (2) ลงโทษผู้ถูกกระทำเพราะเหตุอันเกิดจากการกระทำหรือสงสัยว่ากระทำของผู้นั้นหรือบุคคลที่สาม
- (3) ข่มขู่หรือขู่เชิญผู้ถูกกระทำหรือบุคคลที่สาม
- (4) เลือกปฏิบัติไม่ว่ารูปแบบใด

ผู้นั้นกระทำความผิดฐานกระทำทรมาน

(2) ผู้วิัจขขอเสนอให้มีการแก้ไขมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมาน และการกระทำให้นุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565 จากเดิมบัญญัติไว้ว่า

มาตรา 6 ผู้ใดเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐลงโทษหรือกระทำด้วยประการใดที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ อันเป็นเหตุให้ผู้อื่นถูกลดทอนคุณค่าหรือละเมิดสิทธิขั้นพื้นฐานความเป็นมนุษย์ หรือเกิดความเจ็บปวดหรือความทุกข์ทรมานแก่ร่างกายหรือจิตใจที่มีใช้การกระทำความผิดตามมาตรา 5 ผู้นั้นกระทำความผิดฐานกระทำการที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

การกระทำตามวรรคหนึ่ง ไม่รวมถึงอันตรายอันเป็นผลปกติหรือสืบเนื่องจากการลงโทษทั้งปวงที่ชอบด้วยกฎหมาย”

โดยใช้ถ้อยคำต่อไปนี้แทน

มาตรา 6 ผู้ใดเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือกระทำการแทนเจ้าหน้าที่ของรัฐลงโทษหรือกระทำด้วยประการใดที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ อันเป็นเหตุให้ผู้อื่นถูกลดทอนคุณค่าหรือละเมิดสิทธิขั้นพื้นฐานความเป็นมนุษย์ หรือเกิดความเจ็บปวดหรือความทุกข์ทรมานแก่ร่างกายหรือจิตใจที่มีใช้การกระทำความผิดตามมาตรา 5 ผู้นั้นกระทำความผิดฐานกระทำการที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

การกระทำตามวรรคหนึ่ง ไม่รวมถึงอันตรายอันเป็นผลปกติหรือสืบเนื่องจากการลงโทษทั้งปวงที่ชอบด้วยกฎหมาย

(3) ผู้วิัจขขอเสนอให้มีการแก้ไขมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมาน และการกระทำให้นุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565 จากเดิมบัญญัติไว้ว่า

มาตรา 7 ผู้ใดเป็นเจ้าของหน้าที่ของรัฐควบคุมตัว หรือลักพาบุคคลใด โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิเสธว่ามีได้กระทำการดังกล่าว หรือปกปิดชะตากรรมหรือสถานที่ปรากฏตัวของบุคคลนั้นซึ่งส่งผลให้บุคคลนั้นไม่ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย ผู้นั้นกระทำความผิดฐานกระทำให้นุคคลสูญหาย

การกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งให้ถือเป็นความผิดต่อเนื่องจนกว่าจะทราบชะตากรรมของบุคคลนั้น

โดยใช้ถ้อยคำต่อไปนี้แทน

มาตรา 7 ผู้ใดเป็นเจ้าของหน้าที่ของรัฐหรือกระทำการแทนเจ้าหน้าที่ของรัฐควบคุมตัว หรือลักพาบุคคลใด โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิเสธว่ามีได้กระทำการดังกล่าว หรือปกปิดชะตากรรมหรือสถานที่ปรากฏตัวของบุคคลนั้นซึ่งส่งผลให้บุคคลนั้นไม่ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย ผู้นั้นกระทำความผิดฐานกระทำให้นุคคลสูญหาย

การกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งให้ถือเป็นความผิดต่อเนื่องจนกว่าจะทราบชะตากรรมของบุคคลนั้น

ทั้งนี้ การเสนอให้มีการแก้ไขบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว เพื่อให้การคุ้มครองบุคคลตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565 เป็นไปอย่างกว้างขวาง โดยนำบทบัญญัติของสหพันธรัฐเยอรมนีมาใช้เป็นแนวทางในการบัญญัติกฎหมายดังกล่าว

2) ปัญหาเกี่ยวกับข้อต่อสู้ในกระบวนการพิจารณาว่าเป็นการกระทำตามคำสั่ง

ผู้วิจัยขอเสนอให้มีการแก้ไข มาตรา 12 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565 จากเดิมกำหนดไว้ว่า

มาตรา 12 พฤติการณ์พิเศษใดๆ ไม่ว่าจะ เป็นภาวะสงครามหรือภัยคุกคามที่จะเกิดสงคราม ความไม่มั่นคงทางการเมืองภายในประเทศ หรือสถานการณ์ฉุกเฉินสาธารณะอื่นใด ไม่อาจนำมาอ้างเพื่อให้การกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย

โดยใช้ถ้อยคำต่อไปนี้แทน

มาตรา 12 กรณีต่อไปนี้ ไม่อาจนำมาอ้างเพื่อให้การกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย

(1) พฤติการณ์พิเศษใดๆ ไม่ว่าจะ เป็นภาวะสงครามหรือภัยคุกคามที่จะเกิดสงคราม ความไม่มั่นคงทางการเมืองภายในประเทศ หรือสถานการณ์ฉุกเฉินสาธารณะอื่นใด ไม่อาจนำมาอ้างเพื่อให้การกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย

(2) การมีส่วนร่วมในการกระทำที่เป็นความผิดที่ได้กระทำภายใต้คำสั่งของผู้บังคับบัญชา

ทั้งนี้ เพื่อมิให้บุคคลผู้เป็นผู้บังคับบัญชาล่าที่ปฏิบัติเศษคำสั่งของผู้บังคับบัญชากรณีที่เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย หากผู้บังคับบัญชาได้กระทำการสิ่งหนึ่งสิ่งใดภายใต้คำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายของผู้บังคับบัญชา ตนเองก็ไม่อาจอ้างเหตุใดๆ ที่จะพ้นผิดจากการกระทำความผิดที่ตนเองกระทำนั้นได้ เพื่อให้ประเทศไทยมีบทบัญญัติของกฎหมายที่ชัดเจนสอดคล้องกับอนุสัญญาระหว่างประเทศ โดยได้นำบทบัญญัติแห่งสาธารณรัฐเกาหลีมาใช้เป็นแนวทาง

3) ปัญหาเกี่ยวกับการกระทำความผิดที่ผู้ผู้นั้นได้รับโทษตามคำพิพากษาของศาลในต่างประเทศ

ผู้วิจัยขอเสนอให้มีการเพิ่มเติม มาตรา 8/1 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นुकคตสูญหาย พ.ศ. 2565 ให้สอดคล้องกับมาตรา 8 ที่กำหนดไว้ว่า

มาตรา 8 ผู้ใดกระทำความผิดฐานกระทำทรมาน ตามมาตรา 5 ความผิดฐานกระทำการที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ตามมาตรา 6 หรือความผิดฐานกระทำให้นुकคตสูญหายตามมาตรา 7 นอกราชอาณาจักร ต้องรับโทษในราชอาณาจักรตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ โดยให้นำความในมาตรา 10 แห่งประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับด้วยโดยอนุโลม

โดยเสนอให้เพิ่มมาตรา 8/1 โดยใช้ถ้อยคำดังต่อไปนี้

มาตรา 8/1 ผู้ใดกระทำความผิดฐานกระทำทรมาน ตามมาตรา 5 ความผิดฐานกระทำการที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ตามมาตรา 6 หรือความผิดฐานกระทำให้นुकคตสูญหายตามมาตรา 7 ในราชอาณาจักร ถ้าผู้นั้นได้รับโทษสำหรับการกระทำนั้นตามคำพิพากษาของศาลในต่างประเทศมาแล้วทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเพียงใดก็ได้ หรือจะไม่ลงโทษเลยก็ได้ โดยคำนึงถึงโทษที่ผู้นั้นได้รับมาแล้ว

ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดในราชอาณาจักร หรือกระทำความผิดที่พระราชบัญญัตินี้ถือว่าได้กระทำในราชอาณาจักร ได้ถูกฟ้องต่อศาลในต่างประเทศโดยรัฐบาลไทยร้องขอห้ามมิให้ลงโทษผู้นั้นในราชอาณาจักรเพราะการกระทำนั้นอีก ถ้าได้มีคำพิพากษาของศาลในต่างประเทศอันถึงที่สุดให้ปล่อยตัวผู้นั้น หรือศาลในต่างประเทศพิพากษาให้ลงโทษ และผู้นั้นได้พ้นโทษแล้ว โดยให้นำความในมาตรา 11 แห่งประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับด้วยโดยอนุโลม

ทั้งนี้ เพื่อให้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำ
บุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565 มีบทบัญญัติกรณีผู้กระทำได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้
แล้วถูกศาลในต่างประเทศมีคำพิพากษา โดยนำประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 11 มาใช้เป็น
แนวทางในการบัญญัติกฎหมายดังกล่าว